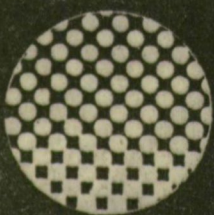

DM

magazin

Andrássy
LajosÖREG FÚZFÁNAK
SÓHAJTÁSA

Korom ne kérdezd titkom ne keresd
itt állok némán búsan és időtlen
lombom alatt bódít a szerelem
és porrá lettél mire én kidőltem

Gyökereimmel markolom e táj
síkos földjét száz köröm belevájtam
s szorítom ahogy engem az Idő
fagytól vihartól így kérges a hátam

Gökereimet mossa a Tisza
hullám-tüzeit árnyammal eloltom
odvas törzsemben fészket rak a Nyár
s míg sóhajtok csak magam szomorítom

Gökereim e partot megkötik
S ha árhullámok döngetik a mellem
tépett ladiknak biztos rév legyen
időtlen daccal így kell itt telelnem.

AUTODAFÉK,
VIETNAMBAN

Iszonyú bombák robbanása közben
Egetfullasztó napalm-füst mögött
Földrésnyi dörgő lángoszlopok ellen
Embernyi máglyák lobbannak Tüzek:
Tűkőreserepek percenése Napra
Vízárnak szegzett festett szalmaszál
Halál-megvető-öncsalása hitnek!
Az élő-máglyák megrendítenek
De felmetszik csak szívemet: mihaszna
Önként-halál ez! Másfajta hitekkel
Más elszánással kell ott törni szegezni
Ámokfutóknak jámbor emberek:
Gyűjtésük fel amaszt a gyilkos istent
Ha kedvét tölti autodafékban
Ez most merész és szentebb kötelesség
Ettől majd olvad szép szelíd anyagba
A bőmbőlő tank dörgő vasmadár!

Ki tűzhalált halt: nem lő vissza már!

BIZONY MONDOM

Inkább az erdők remete magányát
születésedtől hamvasztásodig mint
szabad-vadak közt szánandónak lenni
mert szomorú ha nincsenek barátok
százszor szomorúbb ennél ha csak voltak
(vigasz lehet-e hogy csak mert nem élnek?)
legsomorúbb ha rádöbben, hogy végül
már valamiremenő ellenséged sincsen
Bizony mindom ez több mint a halál!

De ő hiába beszél ennek az embernek! Hányszor mondta azt is, hogy elég lesz kettőjüknek egy ház. Ha Sándorék hazajönnek a nyáron, hát úgyis széki húst kell venni, mert Ildikó nem szereti a füstöltet, meg a lesütöttet. De ő hiába beszélt. Most itt a rengeteg elemózsia a kamrában, aztán, ha ő nem nyamnyogna el néha pár szem töpörtyűt, hát nyugodtan befalazhatnák az ajtót. Mert az ember ugyan rá se néz a szalonára, meg a lesütött oldalasra.

Vaját veszeget, meg szalámit. Na, jó. Nem sajnálja ő érte azt a pár forintot, de itt a sok élelem. De hát jól van. Ha azt kívánja, ha azt bírja a gyomra, hát csak vegye. Dolgozik, ennie kell. És a vaj tényleg jólesik vékony kenyéren, kis sóval, meg zöld-paprikával. Valamelyik este ő is olyan jóízűt morcogott belőle. Ma reggel is kért pénzt az ember. Húsz forintot. A féldeci, a dohány, meg a vaj. Tán csak hoz belőle valamennyit? Mert nem az, hogy ő nem vehetne, de úgyis marad az embernél egy kicsi. Elég az. Ha ő is hozna, még megavasodna itt.

Míg odajárt tejtért Köblőseknél, megjött az ember. De meg is vacsorált. Már a padon ül, fejét kicsit jobbra billenti, hallgatja a rádiót. Az asztalon szétfaragott kenyérhéjak.

— Már ettél is?
— Pár falatot. De elég is volt. Tudja fene, most megint nem túl jó az étvágy. Azt a kis maradék vaját kentem el. Majd adj még egy bögre tejet, aztán kész...

Az asszony nagyot nyelt. A mosdóvizet is úgy lötytyintette a lavórba, hogy szétcsapódott a konyha kövén. A párnákat dühösen dobálta szét, papucsá orrával nagyot rúgott a macskába.

— Megette! Hát megette! Jól van, csak egye. Igaz, nem tudhatta, hogy én mennyire rákésztettem a számát... de akkor is! Már két este én ettem meg, amit hazahozott. Gondolhatta volna. Na de, nem baj, majd én is elefjeltezek. El én! Holnap lesz a napja, hogy veszek egy csomaggal itthonra. De eldugom tőle? Ott a szalonra, rájga azt! Ki akart két hízót vágni, tán én? Holnap... holnap a városra kell menni! Szerda van, piaci nap. Meg kell venni Esztiének a lakodalmi ajándékot. Péntekre már biztosan hívnak kalácsot sütni.

— Hallod, hé! A nyolccsal be-mek. Meg kell venni Esztiének...

— Na, oszt mit veszel?

— Úgy gondoltam, hogy egy szép vájdlingot, meg egy olyan nagyobbacska tálat. Amibe tészta is gyúrható, meg disznótörköt is tudja használni. Igaz, hogy ők csak egy hitvány fazekat hoztak Sándoréknak, de hát akkor más világ volt...

— Miért nem veszel neki valami nagyobb ajándékot?

— Nagyobbat? Ugyan mit? Tán autót? Vagy toronyórát láncostól? Mert nekünk annyi pénzünk van, hogy nem tudjuk hova tenni! Kökerítés, vaskapu, ikerablak! Nagy ajándék még a bér-makereztanyám unokájának is. Meg naponta húszasok féldecire... vajra...

Ezt már kint mondta a gangon. Az ember nem is hallotta. Nagyokat nyögve nyújtózkodott a

Annus
József

VACSORA

paplan alatt, igazította a derekát. Néhány pillanatig még látta elvonulni maga előtt a rengeteg csalamádét, amit ma behordott az őszöknek, de hamarosan ősz-szekunkorodtak szeme előtt a zöld levelek. Elfonnyadtak, mint az ébrenlét...

— Mégis a disznót esszük meg, nem a készpénzt! — csomózta reggel kockás szakajtórúhába az oldal szalonnát az asszony. — Viszek én még töpörtyűt is, hátha valakinek arra támad gusztusa. A piac csak úgy ér valamit, ha árul is az ember...

A vájdlingot meg a tálat későbbre halasztotta. Mit hurcolja itt végig a városban? De honnan jön ez a friss kolbászsillat? A lacikonyháról! Nem lehet ellenállni a jó szagának. De nem is kell. Futja a szalonra, meg a töpörtyű ára, mérjenek hát vagy húsz dekát. A hurkából is tizet. Mustár? Egye meg, aki szereti. Van ebben minden, ami kell.

A kolbászból maradt valami, azt becsúsztatta a szatyor sarkába. A váróteremben mégis elő kellett vennie. Bakó Terus ott eszegette mellette, még kínálta is.

— Van nekem is. Maradt. Csak egy törés kenyeret adj hozzá.

Igy hülten már nem esett jól. De ette. Ne maradjon az embernek! Egyen vaját, ha annyira szereti, hogy a kis maradéknak is azonnal nekiesik, ahogy hazaker...

A személtládába pergette a morzsát, bedobta a zsíros papírt a maradék kolbászbőrrel. Epp indulni kellett. Már a buszban vitatkozni kezdett magával. Otthon meg már helyét se találta. Mégis hagyni kellett volna az embernek egy darabocskát. Ha elhallgatja, akkor mit ér. Ha meg eldicsekszik vele...

Kiállt az út szélére. Idegen autók suhantak el mellette, lebegtették az ünneplő kötényt. A piros motort messziről megismer-

te: Tóth Lajcsi jön, a komaasz-asszony veje. Integetni kezdett. A motoros csendesített, majd megállt.

— Valami baj van, Etel nénem?

— Semmi, csak hozatni akarok valamit. A városra megy?

— Beugrok. Ha igaz, kész a tata szemüvege. Azt hozom ki. Etetésre vissza akarok érni.

— Akkor nagyon jó...
A kutya nyüszíteni kezdett. Most fordult be az ember a sarok. Kapkodva leszedte a serpenyőt, s a gusztusos hurkát-kolbászt egy tányérra borította. Odaillesztette az ember helyére. Mellé a kenyeret, meg a fanyelű kisvillát. Azzal szeret enni.

De nem jön. Ugyan hova lett? Ahá, az utcáról hallik a beszéde. Valaki megállíthatta. Pont most! De belül van már a kapun, hallik a kutya nyeffegésén. Most támasztja meg a biciklit. Belép a gangra. Szimatol. Aztán megáll, bontogatni kezdi a köpött aktatáskát. Csomag vaját húz elő.

— Most vettem, hazafele... te is szereted...

Az asszony nevet:
— Hát jól mondják hé, hogy vén korára olyan már az ember, mint a gyerek...

Az ember nem szól. A padra ejti a kalapot, gyüri az ingujját. Lassan, nyugodtan mossa a kezét, de egyre a konyha felé pislog. Ahogy belül kerül, mindjárt az asztalhoz lép. Beleszagol a tányér gőzébe.

— A városról hoztad?

— Onnan.

— Most újdonság. Ilyenkor jól esik ám!

Az asszony matat a tűzhelyen, mintha dolga lenne. Pedig csak a vacsorázó embert figyeli, aki jóízűen harapja a puha kenyeret a meleg kolbászhoz. Szavai még ott csengnek az asszony fülében: ilyenkor jólesik ám! Nagyon örült neki...